

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/244/2020
Identifikačné číslo spisu:	8213209126
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8213209126.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu C. N., bývajúceho v W., H. č. 6, zastúpeného JUDr. Matúšom Hribom, advokátom so sídlom v Bardejove, Na hradbách 5, proti žalovaným 1/ Mgr. U. C., bývajúcej v W., L. XXXXX/XX, zastúpenej JUDr. Vierou Mulikovou, advokátkou so sídlom v Bardejove, M.V. Miškovského 3, 2/ Východoslovenskej vodárenskej spoločnosti, a. s., so sídlom v Košiciach, Komenského 40, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 5C/249/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. februára 2020 sp. zn. 22Co/61/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „prvostupňový súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo 16. novembra 2017 č. k. 5C/249/2013-104 žalobu zamietol a žalovaným 1/ a 2/ (ďalej spolu aj „žalovaní“) priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 80 OSP, § 132 ods. 1, § 137, § 216 ods. 1, 2 CSP, § 67 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z., § 45 ods. 2 vyhlášky č. 461/2009 Z. z. a § 126 ods. 1 OZ. Žalobca sa podanou žalobou domáhal negatívneho určovacieho výroku, teda, že žalovaná 1/ nie je výlučnou vlastníčkou bližšie označenej parcely kat. úz. H.. Súd prvej inštancie najskôr skúmal, či zvoleným spôsobom ochrany vlastníckeho práva môže žalobca zlepšiť svoje právne postavenia, a to zápisom svojho vlastníckeho práva k parcele o vzťahu, ku ktorej formuloval svoj žalobný návrh. Dospel k záveru, že aj v prípade úspechu žalobcu v tomto konaní nemohol dosiahnuť zlepšenie svojho právneho postavenia vzhľadom k tomu, že sporná parcela bola vytvorená a do katastra zapísaná geometrickým plánom č. 13/2009 z 19. marca 2009 a na základe kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovanými 1/ a 2/ dňa 21. septembra 2009. Žalobca totiž nedisponuje takým titulom, ktorým by v tomto konaní osvedčil vlastníctvo k tejto parcele. Pokiaľ by aj žalovaná bola vymazaná na základe tohto rozsudku ako vlastníčka uvedenej parcely, nemohol by byť žalobca zapísaný ako jej vlastník.

1.2. Rozsudkom z konania 1C/98/2009 prvostupňového súdu bolo síce určené, že žalobca je výlučným vlastníkom parcely č. XXX/XX o výmere 720 m², avšak v prejednávanej spore ide o parcelu č. CKN XXX/XX o výmere 204 m². Geometrický plán je totiž podkladom ako technický doklad pre právne úkony len vtedy, ak údaje doterajšieho stavu výkazu výmer sú zhodné s údajmi platných výpisov z katastra nehnuteľností, pričom v čase vydania tohto rozsudku bolo preukázané, že takáto zhoda medzi obsahom geometrického plánu, na ktorý poukazoval žalobca a výmerou parcely č. CKN XXX/XX nebola. Z vykonaného dokazovania totiž vyplynulo, že údaje o pozemku parcela č. XXX/XX, ostatná plocha o výmere 720 m² neboli pred zápisom spornej parcely XXX/XX o výmere 204 m² do katastra nehnuteľností zapísané.

1.3. A pretože pôvodným vlastníkom bol žalovaný 2/ zapísaný stav katastra nehnuteľností nebránil zápisu vlastníctva parcely č. XXX/XX vo výmere 204 m² na žalovanú 1/. Tak došlo k zápisu novej parcely č. CKN XXX/XX, ktorá ani na základe žalobcom požadovaného výroku súdneho rozhodnutia nemôže zaniknúť a umožniť tak zápis vlastníctva na jeho osobu podľa rozsudku prvostupňového súdu č. k. 1C/98/2009-89 z 25. novembra 2010. Preto na požadovanom určení nie je daný naliehavý právny záujem, uviedol prvostupňový súd. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/20/2007 (R 55/2009).

1.4. Prvostupňový súd uzavrel, že uvádzaný nadobúdaci titul žalobcu citovaným rozsudkom znie na iný pozemok, teda v právnom zmysle slova na inú vec a nemôže mu umožniť zápis vlastníckeho práva parcely č. CKN XXX/XX o výmere 204 m², kat. úz. H. na svoju osobu. Podľa názoru súdu prvej inštancie, tento právny stav by dosiahol žalobca vtedy, ak by podal pozitívnu určovaciu žalobu. Vzhľadom na tieto závery neoboznamoval súd prvej inštancie ani obsah konania pred prvostupňovým súdom 4C/126/2003 a 4C/128/2002 ani výsluch svedkov, ktoré navrhovala žalovaná 1/. Oboznámil sa s listinnými dôkazmi, ktoré mal v spise a dospel k záveru, že neexistuje naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení, preto žalobu zamietol.

1.5. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP v zmysle zásady úspechu.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 27. februára 2020 sp. zn. 22Co/61/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a vyslovil, že žalovaní majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Po stotožnení sa s odôvodnením napadnutého prvostupňového rozsudku, opise priebehu konania, na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných i procesných predpisov a dovolacích rozhodnutí sp. zn. 2MCdo/20/2007 a 5Cdo/31/2011 odvolací súd zhrnul, že žalobca v konaní pred prvostupňovým súdom pod sp. zn. 1C/98/2009 rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29. februára 2012 bol určený za vlastníka novovytvorenej parcely C KN č. XXX/XX o výmere 720 m². Táto parcela vznikla z pôvodnej parcely C KN č. XXX/XX, ktorej bola a aj je vlastníčkou žalovaná 2/. Táto bola aj v konaní pod sp. zn. 1C/98/2009 žalovanou. Po právoplatnom rozhodnutí prvostupňovým súdom kataster nehnuteľností konštatoval, že predmetný rozsudok nie je možné zapísať, nakoľko žalovaná 1/ kúpnu zmluvou uzavretou so žalovanou 2/ dňa 24. septembra 2009 nadobudla parcelu C KN č. XXX/XX o výmere 204 m², a to podľa geometrického plánu z 23. marca 2009. Aj táto parcela vznikla z parcely C KN č. XXX/XX, ktorá bola a po odčlenení 204 m² aj je vo vlastníctve žalovanej 2/. Kúpna zmluva medzi žalovanými bola uzavretá 24. septembra 2009 a až v januári 2012 bol prvostupňový rozsudok sp. zn. 1C/98/2009 zaslaný na zápis do katastra nehnuteľností. Kataster nehnuteľností však už v prospech žalobcu nemohol zapísať parcelu č. C KN XXX/XX o výmere 720 m², pretože sa prekrýva s parcelou C KN č. XXX/XX patriacou žalovanej 1/. Aj keď žalobca požiadal okresný úrad - katastrálny odbor o opravu, pretože jeho geometrický plán bol vypracovaný o mesiac skôr ako geometrický plán, na základe ktorého bola uzavretá kúpna zmluva medzi žalovanou 1/ a žalovanou 2/, kataster nehnuteľností však opravu nevykonával, nakoľko by zasiahol do vlastníckeho práva žalovanej 1/, ktorá od roku 2009 je zapísaná ako vlastníčka a žalobcu odkázal na dohodu so žalovanou 1/ alebo na súd. Žalovaná 1/ sa však dohodnúť so žalobcom nechcela, nakoľko na susedných parcelách má postavenú chatu.

2.2. Prvostupňový súd žalobu pre nedostatok naliehavého právneho záujmu zamietol, pretože, ak by aj žalobe vyhovel, žalovaná 1/ by bola vyčiarknutá z listu vlastníctva, avšak žalobca by nebol uvedený ako vlastník tejto nehnuteľnosti. Predávajúcim bola žalovaná 2/, ktorá ale vlastní parcelu č. XXX/XX. Na druhej strane žalobca disponuje rozsudkom, ktorým bolo určené jeho vlastnícke právo k parcele č. C KN XXX/XX, ale nie vo vzťahu k parcele C KN č. XXX/XX, ktorej ako vlastníčka je evidovaná práve

žalovaná 1/. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie skonštatoval, že vyhovením žaloby by nebol žalobca zapísaný ako vlastník a bola by potrebná nová žaloba na určenie vlastníckeho práva. Z týchto dôvodov žalobu zamietol a po vecnej stránke sa nezaoberal vecou samotnou s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a skonštatoval, že niet naliehavého právneho záujmu, a preto je potrebné žalobu zamietnuť. S uvedeným konštatovaním sa odvolací súd stotožnil. V závere uviedol, že žalobca bol v minulosti starostom obce H. a o uzavretí kúpnej zmluvy medzi žalovanou 1/ a žalovanou 2/ bol informovaný. Žalobca je vlastníkom parcely o výmere 516 m² a svojho vlastníckeho práva sa musí domôcť iným spôsobom ako predmetnou negatívnou žalobou.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie „podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP“. V okolnostiach posudzovanej veci namietal nesprávne právne posúdenie otázky naliehavého právneho záujmu vo vzťahu k negatívnej žalobe, ktorý prístup v konečnom dôsledku negoval právoplatný rozsudok vo veci sp. zn. 1C/98/2009. Uvedeným spôsobom sa odvolací súd „odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe ako bola žalobcom prezentovaná“ (v dovolaní žiadnu - okrem sp. zn. 2MCdo/20/2007 - neuviedol, pozn. dovolacieho súdu). Uviedol, že on nesúhlasí so závermi nižších súdov, že musí podať inú žalobu. V tomto ohľade rozporoval aj rozhodnutie o trovách konania. Navrhol, aby dovolací súd

(i) odložil vykonateľnosť odvolacieho rozhodnutia, čo odôvodnil jeho vekom (má 79 rokov), zdravotným stavom a už priznanými trovami v sume 318,23 € a

(ii) napadnuté odvolacie rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná 2/ vo svojom vyjadrení navrhla dovolanie odmietnuť. Poukázala na správne právne závery nižších súdov. Uviedla, že konanie trvalo cca 4 roky, takže žalobca mal možnosť svoju žalobu a hlavne jej petit upraviť. Pokiaľ nebol zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom toto nemôže byť dôvodom na pripustenie dovolania.

5. Žalovaná 1/ navrhla dovolanie zamietnuť a priznať jej náhradu dovolacích trov. Poukázala na správne právne závery nižších súdov. Uviedla, že žalobca neuviedol žiadne rozhodnutie dovolacieho súdu, od ktorého sa mal odvolací súd odkloniť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, a preto ho podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

7. Najskôr najvyšší súd zaujal stanovisko k návrhu žalobcu na odklad vykonateľnosti napadnutého odvolacieho rozhodnutia [bod 3(i)]. Tento návrh žalobca odôvodnil jeho vekom (má 79 rokov), zdravotným stavom a už priznanými trovami v sume 318,23 €. Najvyšší súd, vychádzajúc z argumentácie žalobcu, nezistil splnenie predpokladov hodných osobitného zreteľa pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP; v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie (toto sa vydáva iba v prípade vyhovenia návrhu, pozn.). Dôvody uvádzané žalobcom podľa názoru dovolacieho súdu nenapĺňali dikciu zákonnej požiadavky dôvodov hodných osobitného zreteľa. Otázku osobných a majetkových pomerov už predtým riešil súd prvého stupňa a po zistení jej nedôvodnosti nevyhovel žiadosti žalobcu na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

8. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (napr. rozhodnutie

Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 4/2011).

9. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

10. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

12. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

12.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

12.2. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

12.3. V neposlednom rade dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

12.4. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). V prípade absencie vymedzenia právnej otázky preto nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd.

12.5 Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Pokiaľ dovolateľ neoznačí, alebo nesprávne označí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V

pripade nekonkretizovania podstaty odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (2Cdo/203/2016, 3Cdo/28/2017, 4Cdo/14/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017, 8Cdo/50/2017 a 8Cdo 141/2017). Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

13. Odklon právnych záverov odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu žalobca explicitne v dovolaní neodôvodnil a ani neuviedol dovolacie rozhodnutia, od ktorých sa mal odvolací súd pri svojom rozhodnutí odkloniť (pozri bod 3). V texte dovolania (iba) poukázal na rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 2MCdo/20/2007.

13.1. Pokiaľ ide o rozhodnutie najvyššieho súdu zo 16. decembra 2008 sp. zn. 2MCdo/20/2007, na ktoré dovolateľ poukazoval, ide o rozhodnutie, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 55/2009, a teda predstavuje ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu; jeho právna veta znie: „[r]ozsudok súdu negatívne určujúci, že žalovaní nie sú vlastníckymi nehnuteľnosťami, nemôže zlepšiť právne postavenie žalobkyne, ktorá svoje vlastnícke právo nepreukazuje na ňu znejúcim tzv. nadobúdacím titulom a dosiaľ nebola zapísaná ako vlastníčka predmetnej nehnuteľnosti v evidencii právnych vzťahov k nehnuteľnostiam. Na podaní žaloby, predmetom ktorej je takéto určenie, nemá žalobkyňa náliehavý právny záujem [§ 80 písm. c) O. s. p.]”.

13.2. Podľa názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd neodklonil od právnych záverov vyjadrených v citovanom rozhodnutí sp. zn. 2MCdo/20/2007, naopak z jeho právnych záverov oba nižšie sudy vychádzali. Prvostupňový súd v tejto súvislosti v bode 27 jeho dôvodov uviedol, „[s]voj právny názor súd opiera aj o právne závery vyjadrené aj v uznesení Najvyššieho súdu ... sp. zn. 2MCdo/20/2007 zo 16.12.2008 (Zbierka stanovísk NS SR a súdov SR č. 55/2009), podľa ktorého rozsudok súdu negatívne určujúci, že žalovaní nie sú vlastníckymi nehnuteľnosťami, nemôže zlepšiť právne postavenie žalobcu, ktorý svoje vlastnícke právo nepreukazuje na neho znejúcim tzv. nadobúdacím titulom (napr. kúpnu zmluvou alebo súdnym rozhodnutím) ak dosiaľ nebol zapísaný ako vlastníč predmetnej nehnuteľnosti v evidencii právnych vzťahov k nehnuteľnostiam. Ním požadovaným negatívnym určením sa v porovnaní s existujúcim stavom jeho právne postavenie nezlepšuje, uspokojivo sa neodstraňuje neistota v danom právnom vzťahu, ktorá pretrváva naďalej a nevyklučuje ďalšie konania o vlastníctve predmetných nehnuteľností”. Odvolací súd v bode 21 svojho odôvodnenia zopakoval vyššie uvedené prvostupňovým súdom a dodal, že „[s] poukazom na ... citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR je zrejmé, že súd prvej inštancie správne právne posúdil predmetnú vec v tom, že o negatívnom určení vlastníctva žalovanej 1/ k nehnuteľnosti nie je možné rozhodnúť meritorne, pretože nie je splnená podmienka existencie náliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení”. Aj podľa názoru dovolacieho súdu nosné právne závery uvedené v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo/20/2007 (R 55/2009) mali svoj právny význam aj v okolnostiach posudzovanej veci, a teda ani prípadným vyhovením žalobe by žalobca nemohol byť zapísaný ako vlastníč a bola by potrebná nová žaloba na určenie vlastníckeho práva.

14. Vzhľadom k tomu dospel najvyšší súd k záveru, že na podklade dovolania žalobcu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum, nezistiac odklon napadnutého odvolacieho rozhodnutia od ustálenej praxe dovolacieho súdu.

15. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

16. Najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. f/ CSP.

17. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku žalovaných na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.